

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł w dniu **21 12 2018r.** do Sądu Rejonowego w Turku o zasądzenie od pozwanego D. K. kwoty 509,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Powód wskazał, że pozwanego łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki nr (...) z dnia 20 07 2014 r., a pozwany nie wywiązał się z warunków określonych w umowie. Wierzytelność wynikająca z zawartej umowy została przelana na rzecz Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 28 09 2018r.

Powód wskazał, że dochodzone niniejszym pozwem roszczenie stało się wymagalne w dniu **13 09 2015 r.**

Pozwany D. K. na rozprawie w dniu 05 03 2019r. uznał powództwo, z tym, że wnosił o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty po 50 zł miesięcznie, obciążenie go jak najniższymi kosztami albo o odstąpienie od obciążania go kosztami.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 20 07 2014 r. D. K. zawarł z Provident Polska S.A. w W., którego następcą prawnym jest Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., umowę pożyczki nr (...), na mocy której otrzymał kwotę 2300 zł, do spłaty w ciągu 60 tygodni była to kwota 4516,12 zł.

dowód: umowa pożyczki k.35-35v.

Provident Polska S.A. przeniósł na rzecz IPF Financial Services Limited przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy ramowej zawartej w dniu 18 07 2003r. przez co IPF Financial Services Limited stał się jedynym podmiotem uprawnionym do dochodzenia spłaty wierzytelności wynikających z umów pożyczek będących przedmiotem cesji wierzytelności z dnia 28 09 2018 r.

W dniu 28 09 2018 r. pomiędzy IPF Financial Services Limited, a Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, w ramach której IPF Financial Services Limited zdecydował o sprzedaży kupującemu wierzytelności opisanych w załączniku do umowy, za cenę i na warunkach określonych w umowie, a Fundusz oświadczył, że wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 10

umowa przelewu wierzytelności – k. 11- 24

Z wygenerowanego wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności wskazano jako dłużnika D. K. podając, że wierzytelność wynika z dokumentu nr (...)

dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności –

k. 25

W dniu 04 12 2018 r. KRUK Spółka Akcyjna, działająca w imieniu powoda, skierowała do pozwanego D. K. o zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwała o spłatę zadłużenia lub podpisanie porozumienia ratalnego.

dowód: wydruk zawiadomienia o cesji wierzytelności, wezwanie do zapłaty – 26-26v

W dniu 18 12 2018 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stwierdzający, że w dniu 28 09 2018 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył od IPF Financial Services Limited wymagalną wierzytelność wobec dłużnika D. K. z umowy o numerze (...). W wyciągu tym wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 509,02 zł, w tym należność główna w kwocie 369,92 zł i odsetki w kwocie 139,10 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 10

Pozwany przyznał, że zawarł umowę pożyczki i zaprzestał spłaty, przyznał, że został zawiadomiony o przelewie wierzytelności. Pozwany jest zadłużony na kwotę 150 000 zł., ma zajęcie komornicze.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody z dokumentów złożonych przez stronę powodową, zeznania pozwanego.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy był bezsporny.

Załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie mógł stanowić dowodu na okoliczność istnienia i rzeczywistej wysokości zadłużenia pozwanej, potwierdzał jedynie fakt jego wystawienia.

Zgodnie bowiem z obowiązującą od 20 lipca 2013 roku treścią art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2018, poz. 56) wyciąg ten nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym.

Kwestię wysokości nabytej wierzytelności powód oparł w istocie wyłącznie na własnym wykazie wierzytelności. Tymczasem zobowiązanie pozwanego wynika z określonego stosunku umownego, to łącząca strony umowa określa istnienie i zakres zobowiązania każdej ze stron, nie zaś oświadczenie jednej ze stron, że posiada w stosunku do drugiej jakiejś wierzytelności.

Nie ulega wątpliwości, że nie wystarczy zgłosić do sądu żądania zasądzenia odpowiedniej kwoty, ale trzeba to żądanie udowodnić, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Ponadto wskazać należy, że będąca przedmiotem cesji wierzytelności należność wskazana przez powoda musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Z kolei dłużnik ma prawo skutecznie kwestionować zasadność oraz kwotę swego zadłużenia. W przeciwnym wypadku mogłoby dochodzić do różnorodnych nadużyć ze strony działających obecnie różnych podmiotów zajmujących się profesjonalnie skupem wierzytelności. Przerzucenie ciężaru dowodu na dłużnika będącego konsumentem, który nie dysponuje często dowodami wpłat, ani też nie wie, jaka jest dokładnie wysokość jego zadłużenia byłoby niewątpliwie niezasadne i w wielu wypadkach niewykonalne dla dłużnika.

Należało zauważyć, że zgodnie ze wskazaniem powoda dochodzona pozwem kwota obejmuje także odsetki. Wobec zgłoszonego przez powoda na podstawie przepisu art. 482 § 1 k.c. żądania zapłaty odsetek od zaległych odsetek istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie miało także ustalenie podstawy naliczania odsetek. Tymczasem wskazania powoda w tym zakresie są niejednoznaczne, a złożone dokumenty nie pozwalają poczynić konkretnych ustaleń w tym przedmiocie.

Wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciążył obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nie jest rolą sądu prowadzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie ulega wątpliwości, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania występowania wszystkich przesłanek wykazujących istnienie roszczenia pieniężnego i faktyczny zakres tego roszczenia. Pełnomocnik powoda w tym zakresie miał możliwość przytoczenia określonych twierdzeń oraz zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych już w pozwie.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Nie ulega wątpliwości, że powód jest podmiotem, który zawodowo trudni się ściąganiem wierzytelności, wskazuje na to chociażby treść przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności. Powód korzysta z pomocy fachowych pełnomocników i nie jest ograniczony czasowo w odpowiednim i właściwym przygotowaniu, przy uwzględnieniu regulacji art. 207 § 6 k.p.c., treści pozwu, powód winien więc już w pozwie zgłosić wszelkie twierdzenia i dowody, aby nie spowodować zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na jego niewykazanie oraz z tego względu, że roszczenie było przedawnione.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostaje fakt oraz okoliczności zawarcia umowy pożyczki. Zakres i treść wiążącego strony kontraktu odpowiada regulacji przewidzianej w art. 720 k.c. Udzielona pozwanemu pożyczka miała charakter terminowy i odpłatny. A skoro tak, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pozwanego jako pożyczkobiorcy, zwrot tych środków.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, w tym także zarzut przedawnienia roszczenia (art. 513 § 1 k.c.).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia, w tym także jak kształtowała się wymagalność poszczególnych roszczeń z umowy.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa nie uczyniła zadość tym obowiązkom.

Powód wskazał, że dochodzone niniejszym pozwem roszczenie stało się wymagalne w dniu **13 09 2015 r.**, zatem powód mógł wystąpić z roszczeniem do dnia 13 09 2018r, zaś pozew został wniesiony 21 12 2018r.

Pojęcie wymagalności roszczenia nie zostało zdefiniowane przez żaden przepis kodeksu cywilnego. Bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z zobowiązania rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione. W orzecznictwie przyjmuje się, że roszczenie staje się wymagalne wtedy, gdy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137). Według niektórych autorów, przez wymagalność roszczenia powinno się rozumieć ostatni dzień, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania.

Roszczenie wskazane przez powoda jako roszczenie majątkowe podlega przedawnieniu. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata (art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed noweli dokonanej ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104)).

Obecnie po noweli, art. 118. k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Zaś art. 117§ 2¹ dodany nowelą stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie względem konsumenta z umowy pożyczki podlega ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia, gdyż jest to czynność prawna dokonana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 5 noweli -ustawa z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104), która obowiązuje **od 09 07 2018r.:**

1. Do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

3. Do przysługujących konsumentowi roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy przedawnienia są określone w art. 118 i art. 125 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

4. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Nowela kodeksu cywilnego przewidziała wyjątek zgodnie z którym, jeżeli przedawnienie według dotychczasowych przepisów nastąpiłoby wcześniej, to następuje ono z upływem tego wcześniejszego terminu, nie dochodzi więc do wydłużenia terminu przedawnienia do końca roku kalendarzowego.

Jedynie w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności (art. 117¹ § 1 k.c.).

Sąd nie dopatrzył się aby w niniejszej sprawie względy słuszności wymagały nie uwzględnienia terminu przedawnienia.

Artykuł 117 k.c. w wersji obecnie obowiązującej nie nasuwa wątpliwości co do tego, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia może nastąpić jedynie wtedy, gdy przedawnienie jest uwzględniane na zarzut. Możliwość ta jest bowiem wyraźnie powiązana z § 2 wymienionego przepisu, a w art. 117 § 2¹ k.c. nie ma o niej żadnej wzmianki. Prowadzi to do wniosku, że konsument nie może doprowadzić do rozstrzygnięcia sporu z pominięciem skutków przedawnienia roszczenia – nie może zrzec się korzyści wynikających z przedawnienia.

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do przyjęcia przedawnienia roszczenia. Strona powodowa nie może zatem domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy sąd oddalił przedmiotowe powództwo.

Sygnatura akt IC 1495/18

Z/

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda.
2. Za 14 dni.

T.18 03 2019r. SSR Ewa Frąckowiak